

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce: A.M., nar. „X“**, státní příslušnost: Syrská arabská republika, trvale bytem v K., Syrská arabská republika, toho času v zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem – Jezová, č. p. 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, **zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.**, IČO: 457 68 676, Kovářská 939/4, Libeň, 190 00 Praha, proti **žalovanému: Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ulice, 530 06 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPE-65329-43/ČJ-2015-170022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žalobce byl dne 13. 8. 2015 kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, v mezinárodním vlaku jedoucím z Rakouské republiky přes území České republiky do Berlína. Při kontrole žalobce předložil pouze plastovou kartu zelené barvy s fotografií - průkaz žadatele o azyl (vydanou údajně v Rakousku pod č. 150087451-003) vystavený na jméno A.M., nar. „X“, a jízdenku zakoupenou ve Vídni (cílová stanice Berlín). Jiný doklad totožnosti, který by prokazoval oprávněnost vstupu a pobytu na území České republiky, žalobce nepředložil. Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce nemá platné vízum a ani jiné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Z následného vyjádření žalobce do protokolu bylo dále zjištěno, že žalobce ilegálně vstoupil na území Bulharska (opakovaně, neboť poprvé byl vrácen bulharskou policií zpět do Turecka), poté opět ilegálně překročil (v dodávce) hranice Rakouské republiky. Zde požádal o azyl, avšak na výsledek azylového řízení nevyčkal a Rakouskou republiku opustil, neboť cílem jeho cesty byla Německá spolková republika. Na území České republiky žalobce nikoho nezná, neovládá český jazyk (hovoří arabsky, kurdsy a ovládá základy angličtiny), k dispozici měl pouze 460 EUR, jiné prostředky si s ohledem na jazykovou bariéru a absenci pracovního a pobytového povolení legální cestou obstarat nemůže, nemůže též spoléhat na pomoc od rodiny.

Žalobce dále výslovně uvedl, že nebude dobrovolně respektovat povinnost setrvat na území České republiky do doby předání do Rakouské republiky či jiného státu Evropské unie, neboť se chce „za každou cenu dostat do Německa“. Neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky si byl žalobce plně vědom, stejně jako neoprávněnosti vstupu na území Bulharska a na území Rakouské republiky. Právní předpisy uvedených států tedy žalobce porušoval vědomě.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný rozhodl dne 13. 8. 2015 podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce, a to do 11. 9. 2015, neboť předání podle mezinárodní smlouvy nebylo možno uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a to i vzhledem k tomu, že bylo třeba nejprve ověřit, zda je žalobce skutečně žadatelem o mezinárodní ochranu v některém členském státě Evropské unie, jak tvrdil.

Jelikož v době vydání rozhodnutí o zajištění (13. 8. 2015) neměl žalovaný k dispozici výsledky lustrace v systému Eurodac a nebylo tedy ověřeno, zda žalobce skutečně v Rakouské republice požádal o azyl, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění konstatoval, že pokud žalobce v Rakouské republice o azyl nepožádal, bude předán podle Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem (dále též „readmisní dohoda s Rakouskem“) publikovanou pod č. 102/2005 Sb. m. s. Avšak prokáže-li se, že o azyl požádal, bude upřednostněn postup podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, tedy podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“).

Žalovaný se před vydáním rozhodnutí o zajištění zabýval otázkou, zda by nepostačovalo žalobci uložit mírnější opatření, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Vycházel přitom ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména pak z toho, že zcela zdravý žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, nedisponuje žádnými finančními prostředky pro další pobyt na území České republiky či pro dobrovolný návrat, v České republice a v ostatních státech Evropské unie není příjemcem žádných sociálních dávek, nemůže se spoléhat na finanční pomoc od své rodiny, možnost zajištění si výdělkem legální cestou je u žalobce nulová, přičemž v České republice (ale ani v jiném státě Evropské unie) nemá stále bydliště a nemá zajištěno ani jiné ubytování. Především však žalobce jasně deklaroval, že se chce „za každou cenu dostat do Německa“, o návratu do Rakouské republiky či do jiného členského státu Evropské unie neuvažoval. **Proti rozhodnutí o zajištění žalobce žalobu nepodal, doba zajištění byla stanovena do 11. 9. 2015.**

Následně žalovaný ze systému Eurodac zjistil, že žalobce skutečně požádal v Rakouské republice o azyl. Žalovaný proto podal Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska (dále též „OAMP“ či „oddělení Dublinského střediska“) podnět k zahájení dublinského řízení. OAMP v rámci dublinského řízení dle shody vedené pod číslem ID AT1150087451-10574467 v systému Eurodac zaslalo dne 24. 8. 2015 žádost příslušným orgánům Rakouské republiky o přijetí žalobce zpět, lhůta pro odpověď Rakouska byla stanovena na 7. 9. 2015. OAMP byl dne 24.8.2015 doručen nesouhlas Rakouské republiky s přijetím žalobce zpět, v příloze však byl zaslán souhlas Bulharska s převzetím žalobce zpět z Rakouské republiky do Bulharska (čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III). Dále byla dne 24. 8. 2015 zaslána žádost do Bulharska. Lhůta pro odpověď bulharské strany byla stanovena na 7. 9. 2015. **Dne 7. 9. 2015 byl OAMP doručen souhlas Bulharska s přijetím žalobce zpět podle čl. 13 odst. 1 Dublin III. Z těchto důvodů oddělení Dublinského střediska požádalo žalovaného o prodloužení doby trvání zajištění dle ustanovení § 129 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb. Této žádosti OAMP žalovaný vyhověl rozhodnutím ze dne 8. 9. 2015, když dobu zajištění prodloužil do 21.10.2015.**

II.

Žaloba

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce až dne 26. 9. 2015 žalobu, a to prostřednictvím žalovaného, který spis následně předal krajskému soudu.

V žalobě žalobce namítl, že podle č. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Pojem vážné nebezpečí útěku je definován v čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III tak, že nebezpečím útěku se rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právem, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout (srov. např. anglickou verzi nařízení Dublin III dostupnou na <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=celex:32013R0604>). Definice zmíněných objektivních kritérií však dle žalobce v českém právním řádu absentuje, a proto vzhledem k čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) nebylo možno žalobce vůbec zajistit, popř. dobu trvání jeho zajištění prodloužit (námitka 1).

Dále žalobce namítl, že žalovaný ve výroku rozhodnutí odkazuje současně na readmisní dohodu s Rakouskem a současně na nařízení Dublin III, což dle žalobce činí žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dle žalobce též z rozhodnutí není zřejmé, kam a na základě jaké právní normy má být předán, stejně jako nebylo řádně zdůvodněno, proč bylo přistoupeno k prodloužení doby zajištění (námitka 2). Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává (příčemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63, dostupný /obdobně jako ostatní zmiňovaná rozhodnutí kasačního soudu/ na www.nssoud.cz).

Dále soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10

/odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Vhodné je též vypíchnout, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch** (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k první žalobní námitce.

Podle § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Podle § 129 odst. 5 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Přímo použitelným předpisem Evropské unie dle § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. je nařízení Dublin III, jehož čl. 28 odst. 2 stanoví, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Jednou z důležitých podmínek pro zajištění dle citovaného ustanovení je, že u zajišťované osoby existuje vážné nebezpečí útěku.

Nebezpečím útěku se dle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích **vymezených právem**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout (srov. anglickou verzi¹ nařízení Dublin III dostupnou na <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=celex:32013R0604>).

K výkladu pojmu vážné nebezpečí útěku již existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015 – 50, plyne, že mezi objektivní kritéria, na jejichž základě lze provést zajištění osob ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, patří i předchozí porušování právních předpisů členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie samotné (cizinci konkrétně porušili povinnost zůstat na území Maďarska a vyčkat rozhodnutí o azylu, předtím nelegálně vstoupili nejen do ČR, ale též do Maďarska). V jiném rozsudku byla jako další kritéria uvedena: vstup cizince do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění společně s jeho vnitřně rozpornými výpověďmi o vstupu do České republiky a jeho celkovou nehodnověrností (rozsudek ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 Azs 199/2014 – 49, bod 17). Obdobně lze zmínit usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č. j. 7 As 79/2010 – 153, podle něhož jedním z kritérií nebezpečí útěku je neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 – 56). Jiným důvodem může být nezjištěná identita cizince, který nemá žádné doklady (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2014, čj. 2 Azs 57/2014 – 30). Ke shodným závěrům dospěl nedávno též desátý senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10Azs 122/2015 – 88 (usnesení je dostupné na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2015/012210Azs_1500088_20150924125155_prevedeno.pdf), na jehož odůvodnění tímto krajský soud odkazuje, neboť se s ním plně ztotožňuje.

Dle ustálené judikatury Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) je nutno ustálenou judikaturu soudů a v ní obsaženou interpretaci považovat za zákon v materiálním smyslu (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 566/05, N 170/42 SbNU 455, či nález sp. zn. IV. ÚS 611/05, N 34/40 SbNU 281, anebo rozhodnutí ESLP ve věcech *Kruslin proti Francii* ze dne 24. 4. 1990, *Müller a další proti Švýcarsku* ze dne 24. 5. 1988 či *Markt Intern Verlag GmbH a Klaus Beermann proti SRN* ze

¹ Risk of absconding means the existence of reasons in an individual case, which are based on objective criteria **defined by law**, to believe that an applicant or a third-country national or a stateless person who is subject to a transfer procedure may abscond.

dne 20. 11. 1989, z poslední doby pak např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. I. ÚS 3433/13).

Za těchto okolností nelze žalobci přisvědčit, že **skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], má za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení, neboť tato kritéria byla vymezena ustálenou judikaturou, kterou je třeba považovat za zákon v materiálním smyslu.** S přihlédnutím k dosavadní praxi žalovaného a ustálené judikatuře vykládající objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku se krajský soud (shodně s Nejvyšším správním soudem - srov. citované usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10Azs 122/2015 – 88) domnívá, že absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posuzování existence vážného nebezpečí útěku, bez něhož zajištění není možné, lze označit za zbytečně formalistický. Právní jistota cizinců se po eventuálním přijetí zákonné úpravy vymezující objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku nijak nezvyší. **Prvá žalobní námitka je tedy nedůvodná.**

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, je třeba nejprve uvést, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné. Taktéž nelze přehlížet okolnosti, za nich je napadené rozhodnutí vydáváno – správní orgány mají pouze omezené množství času na vydání rozhodnutí a mají k dispozici pouze omezené množství informací, taktéž nemohou ovlivnit a předvídat průběh řízení podle Dublin III (realizuje OAMP), a proto nelze na odůvodnění takového individuálního správního aktu klást přemrštěné požadavky.

Žalovaný přesvědčivě vysvětlil, proč bylo nutno žalobce zajistit a následně zajištění prodloužit² (zejména uvedl, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné předání realizovat). Žalobce vstoupil ilegálně na území Bulharska (a to dokonce opakovaně /byl vrácen/), poté opět ilegálně překročil hranice Rakouské republiky. Zde požádal o azyl,

² Pokud jde o prodloužení zajištění, lze zmínit názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměřly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ Jakkoli se tento názor vztahuje k řízení vedenému dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze tyto závěry bez potíží vztáhnout i na rozhodování dle ustanovení § 124b odst. 1 tohoto zákona či § 129 odst. 1, neboť úprava rozhodnutí o prodloužení zajištění je v obou případech identická.

avšak na výsledek azylového řízení v rozporu s obecně závaznými právními předpisy nevyčkal a Rakouskou republiku opustil, neboť cílem jeho cesty byla Německá spolková republika. Následně žalobce vstoupil (opět ilegálně) na území České republiky. Zde nikoho nezná, neovládá český jazyk, nemá k dispozici dostatečné množství prostředků, jiné prostředky si s ohledem na jazykovou bariéru a absenci pracovního a pobytového povolení legální cestou není schopen obstarat a nemůže též spoléhat na pomoc od rodiny. Především však žalobce deklaroval, že nebude dobrovolně respektovat povinnost setrvat na území České republiky do doby předání do Rakouské republiky či jiného státu Evropské unie, neboť chce „za každou cenu do Německa“. Neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky si je žalobce plně vědom, stejně jako neoprávněnosti vstupu na území Bulharska a na území Rakouské republiky, **právní předpisy uvedených států tedy žalobce porušoval vědomě a svým chováním dával najevo neúctu k řádu, který žalovaný (mimo jiné) chrání.** Žalovaný proto neporušil čl. 28 bod 2 nařízení Dublin III, když žalobce zajistil (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32). Případné využití jiných opatření (např. kontrolovaného vycestování nebo přemístění s doprovodem), bylo s ohledem na jasné vyjádření žalobce, že chce do Spolkové republiky Německo „za každou cenu“, vyloučeno.

Žalovaný též přesvědčivě v rozhodnutí o zajištění odůvodnil, proč ve výroku rozhodnutí odkazoval současně na readmisní dohodu s Rakouskem a současně na nařízení Dublin III. V době zajištění totiž nebylo ověřeno, že žalobce požádal v Rakouské republice o azyl. V odůvodnění rozhodnutí o zajištění však žalovaný jasně uvedl, že pokud se prokáže, že o azyl požádal, bude upřednostněn postup podle nařízení Dublin III (a tak se také stalo). V odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které na rozhodnutí o zajištění obsahově navazovalo (a proto již nebylo třeba znovu opakovat všechny rozhodné skutečnosti), žalovaný popsal i dosavadní postup oddělení Dublinského střediska, když uvedl, že OAMP sice byl dne 24. 8. 2015 doručen nesouhlas Rakouské republiky s přijetím žalobce zpět, v příloze však byl zaslán souhlas Bulharska s převzetím žalobce zpět z Rakouské republiky do Bulharska podle čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III. Dále byla dne 24. 8. 2015 OAMP zaslána žádost do Bulharska. Lhůta pro odpověď bulharské strany byla stanovena na 7. 9. 2015. Dne 7. 9. 2015 byl OAMP doručen souhlas Bulharska s přijetím žalobce zpět podle čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalobce totiž nepopíral, že překročil nedovoleným způsobem hranice Bulharska (z Turecka), a proto je Bulharsko k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušné podle čl. 13 odst. 1 Dublin III. Z těchto důvodů oddělení Dublinského střediska požádalo žalovaného o prodloužení doby trvání zajištění dle ustanovení § 129 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb. Řádně odůvodněná žádost je založena ve správním spise.

Žalovaný tedy zdůvodnil, proč nebylo žalobce možno předat v době trvání zajištění a proč muselo být přistoupeno k prodloužení doby trvání zajištění. Následně - s přihlédnutím k procesním lhůtám předávacího řízení dle nařízení Dublin III a k předchozím zkušenostem ohledně obvyklé délky tohoto řízení - žalovaný prodloužil dobu trvání zajištění do 21.10.2015, tedy nikoli o dobu nepřiměřenou (srov. čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III) okolnostem věci (k počítání lhůt podle nařízení Dublin III srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32).

Za těchto okolností nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval svévolně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Krajský soud proto uzavírá, že rozhodnutí

žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno.

V.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. bez jednání (§ 172 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb.) zamítl (výrok I).

Žalobci nebyli v řízení úspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. října 2015

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová